

Corine Hartman

Zwart water

UITGEVERIJ

XL

DEVENTER

zaterdag 31 oktober

Zonder enig besef van ruimte en tijd, met alleen de sterke overlevingsdrang om haar longen met zuurstof te vullen, komt Christine proestend boven water. Na een eerste intuïtieve reactie van opluchting en lachen, wordt ze zich bewust van de chloorlucht en realiseert ze zich dat het donker is om haar heen. Donker, maar niet zoals de nacht kan zijn; het is alsof de duisternis dichter op haar huid zit, en opluchting maakt plaats voor onrust. In een fractie van een seconde dringt een aantal dingen tot haar door. Ze moet watertrappelen om haar hoofd boven het koude water te houden, zodat ze kan ademhalen. Haar rechterpols lijkt in brand te staan en zit ergens aan vast, waardoor ze belemmerd wordt in haar bewegingsvrijheid. En haar voeten vinden geen houvast, ze stuiten tegen een glibberige zijkant. De grijze, mistige wereld om haar heen verwacht haar, maar als ze went aan het duister kan ze niet anders dan onder ogen zien dat ze zich in een vreemde, ongewenste en uiterst penibele situatie bevindt. In haar eigen zwembad. Vlak boven haar hoofd is het dek waarmee het water elk jaar vanaf oktober wordt afgeschermd. Het is dicht, en zij zit eronder, als een rat in de val.

Hoe is ze hier in godsnaam terechtgekomen? Als ze stopt met watertrappelen moet haar rechterpols haar gewicht boven water houden, wat gepaard gaat met een snijdende, vlammeende pijn die ze slechts enkele seconden kan verdragen. Pas dan voelt ze de pijn in haar linkerdijsbeen. Ze zoekt houvast met haar linkerhand, maar de vingers glijden weg over de gladde rand. Watertrappelend schuift ze haar wollen jurk omhoog en terwijl haar hand met haar benen meebeweegt, betast ze de pijnlijke plek. Ze voelt de kapotte panty, en dan de inkeping, zo breed dat haar vingertoppen ertussen passen. Het voelt alsof ze rauw vlees aanraakt, vlees dat niet bij haar kan horen. Verdooft de kou de pijn? Dan moet ze daar blij om zijn, maar dan dringt de pijn alsnog in alle hevigheid tot haar hersens door en even is ze bang dat ze het bewustzijn zal verliezen. Ze ademt diep in en uit, tot de pijn draaglijker wordt.

Een mes – dat waarmee hij heeft gestoken, natuurlijk! – ligt op de rand van het zwembad. Het rode handvat is de enige opvallende kleur in al het loodgrijs. Het oogt als een sterk mes; een vleesmes, speciaal voor dijsbenen. Een laatste restje koele nuchterheid, of misschien is het misplaatste schaamte, weerhoudt haar ervan om te schreeuwen. Die schaamte belet haar ook haar enkellange jurk uit te doen, hoewel de stof haar lichaam zwaar maakt en

naar beneden lijkt te willen trekken.

Haar spieren verkrampen. Hoelang houdt ze dit vol? Wanneer zal iemand haar missen, dat is misschien de meest kwellende vraag. Het is vrijdagnacht, tenminste, als ze niet te lang buiten westen is geweest, moet het dat zijn. Voor het eerst, na alle woede, verdriet en gevoelens van wraak, betreurt ze haar scheiding. Met Matthieu erbij was dit nooit gebeurd, had de dader geen kans gekregen in haar huis binnen te dringen. Binnendringen? Is dat wel zo? Maandag komt de hulp pas weer, om het weekendstof op te zuigen. Maandag is lichtjaren ver weg. Ze rilt.

Met haar linkerhand krabt ze onder het dek, langs de rand. Ze krijgt haar vingers er een stukje onder, maar het geeft niet mee en haar grip is onvoldoende om zich eraan vast te klampen. Haar benen openen en sluiten zich gehoorzaam. Nog wel. Ze wordt zich er langzaam van bewust hoe kansloos haar situatie is. Iemand heeft ervoor gezorgd dat ze buiten westen raakte, heeft haar het water in geduwd en haar pols vastgebonden. Openen en sluiten. Herinnert ze zich een geur, een hand die iets onder haar neus drukte? Het lukt haar niet erover na te denken. Ze moet haar hand los zien te krijgen. Natuurlijk, dat is de oplossing. Dan kan ze naar het ondiepe deel van het bad zwemmen. Aan die kant kan ze staan, meer kracht

zetten en zich misschien tussen het dek en de rand wurmen. Ze zegent alvast haar magere lijf.

IJzerdraad. Een dikke variant, dat wel. Het is vernuftig gedaan: het draad is enkele malen strak om haar pols gebonden en beide uiteinden verdwijnen meters verderop uit haar gezichtsveld. Geen begin, geen einde. Hoe kan ze zichzelf dan bevrijden? Het mes? Dat lijkt niet vergeten, daarvoor ligt het er te netjes. Zorgvuldig recht, en precies boven haar hand. Ze pakt het en probeert er niet aan te denken dat ze het kan laten vallen. Tevergeefs probeert ze een gat in het dek te snijden. Het materiaal is te dik, te stevig, of ze kan onvoldoende kracht zetten. Ze legt het mes terug op de rand van het bad. Een onbruikbaar stuk keukengerei. Een wrange grap. Wie, wie in godsnaam wil haar op deze manier te grazen nemen? Een patiënt van wie ze de klachten niet serieus genoeg heeft genomen? Ze rilt als ze denkt aan de mogelijkheid van een insluiper, en aan wat die met haar gedaan kan hebben toen ze buiten kennis was, voordat ze hier... Nee. Daar zou ze iets van gemerkt hebben.

Denk liever na over een manier om uit het zwembad te ontsnappen.

Ze bekijkt haar rechterpols, waar het ijzerdraad zo strak omheen zit gedraaid. Is het soms... hij zal toch niet... dat ze haar eigen pols moet... de plotselinge

gedachte eraan maakt haar misselijk. Ze is dokter, geen chirurg! En dan nog. Een amputatie gebeurt in het ziekenhuis onder algehele of in ieder geval plaatselijke narcose, waarna de patiënt dagenlang met alle liefde en zorg wordt omringd voordat het morfinegebruik wordt afgebouwd. Paniek borrelt op vanuit haar buik; een naargeestig, onheilspellend gevoel dat haar de adem beneemt.

‘Help!’ Met al haar kracht schreeuwt ze, maar haar stem kaatst iel en nietszeggend tegen het onwillige kunststof dek terug. Tegen beter weten in probeert ze opnieuw met haar vingers onder de rand te komen. Tevergeefs. Niet in paniek raken. Ademhalen. Rustig ademhalen. Dit overkomt haar niet. Niet haar, met haar goede, enigszins luxe maar verder toch weinig opzienbarende leven. Ze is nooit overvallen, niet gestalkt, zelfs nog nooit bedreigd. Openen en sluiten. Er zal toch zo wel iemand komen om haar te redden? Dat moet. Een van haar kinderen moet zich hebben bedacht en komt toch thuis, in plaats van het hele weekend op die eenzame studentenkamer te blijven. Luisteren moet ze, rustig blijven, en dan, als ze iets hoort, gillen. Als geofende zwemmer houdt ze dit lang vol. In deze kou? Ze is toch zo zelfbewust en onafhankelijk? Dit is haar kans om dat optimaal te laten zien! Misschien is het een test om te kijken

in hoeverre ze bestand is tegen dit soort levensbedreigende situaties en hebben ze haar pols per ongeluk te strak vastgemaakt. Het is een lugubere grap, die kent ze nog uit haar eigen studententijd. Als ze maar laat merken dat ze niet bang is, dan komt alles in orde. Het is juist goed dat ze moet watertrappelen, dat laat het bloed door haar aderen stromen. Openen en sluiten, openen en sluiten.

Ze moet haar hand vrijmaken. In ieder geval moet ze iets proberen. Ze ademt een keer rustig in en uit, pakt het mes en snijdt. Ze snijdt in het draad, hoewel ze daarbij ook haar pols verwondt. Tot bloedens toe houdt ze vol en constateert dat het ijzerdraad geen verandering van kleur noch van dikte heeft ondergaan. Ze legt het mes terug op de rand van het zwembad en beseft dat er warme tranen over haar wangen lopen. Haar spieren beginnen stijver aan te voelen, ondanks de continue beweging. En haar linkerbeen begint zo veel pijn te doen dat ze die niet meer kan negeren.

‘Help! Ik ben in het zwembad! Help me dan toch.’ De woorden eindigen in een vertwijfelde snik.

Ze herinnert zich ineens de gasten. Ze gaf een feestje vanwege haar verjaardag, waar zijn alle gasten gebleven? Openen en sluiten. Watertrappelend probeert ze voor de zoveelste keer met haar handen houvast

te vinden onder het dek. Haar vingers doen zeer, de vingertoppen vooral. Een stekende, vlammeende pijn. Haar krachten nemen af. Ze hoeven haar niets te vertellen over de invloed van temperatuur en bloedverlies op het menselijk lichaam.

Het zal Matthieu toch niet zijn, die haar...? Matthieu? Nee, hij zou niet in staat zijn tot zo'n lage daad. Hij zou haar in een vlaag van woede misschien dood kunnen slaan, of wurgen, maar dit zou hij niet verzinnen. Toch? Tot haar schrik weigeren haar benen ineens dienst. Hoezeer ze ook haar best doet, ze krijgt er geen beweging meer in. Haar linkerhand zoekt opnieuw wanhopig houvast, terwijl ze probeert het rillen van haar lichaam onder controle te krijgen. Ze moet iets doen, en wel nu. Afwachten betekent haar dood.

Voor het eerst klinkt het woord 'dood' niet meer zo abstract. Ze schreeuwt. Vloekt. Huilt. Ze laat haar hoofd onder water verdwijnen en voelt hoe het draad in haar pols snijdt. Op het moment dat ze denkt dat haar longen uit haar lijf knappen, komt haar strijdbaarheid terug. Snakkend naar zuurstof komt ze weer boven water. Het lukt haar echter niet om haar koude spieren in beweging te krijgen.

Ze pakt het mes opnieuw. Als ze haar duim, met de muisknagel van haar hand erbij, afsnijdt, dan zal haar hand

erdoorheen passen. Dat moet. Een feit, een afspraak. Nog een feit: als ze wil blijven leven, moet ze nu actie ondernemen. Niet nader benoemen, niet over nadenken. Ze spreidt haar vingers en laat haar rechterhand tegen de rand van het zwembad rusten. Dan duwt ze het mes stevig tussen haar wijsvinger en duim, constateert dat de amputatie op deze manier een kans van slagen moet hebben, haalt diep adem en snijdt, terwijl ze zich probeert voor te stellen dat het niet haar eigen hand is waarin ze kerft, maar een stuk kipfilet. Bij de eerste daadkrachtige, forse beweging van haar linkerhand gilt ze. Haar hoofd lijkt te exploderen. Dit is een onmogelijke missie. Het wordt zwart voor haar ogen, maar als haar hoofd een moment onder water zakt, is ze ineens weer bij de les. De smaak van chloor in haar mond en de aanblik van haar gewonde hand doen haar kokhalzen. Een flinke snee. Het water om haar heen kleurt rood. Hoe krijgt ze dat in vredesnaam in het voorjaar weer helder schoon? Ze lacht, een hysterische, wanhopige lach die niet van haar kan zijn. Ze kan het niet, het is godsonmogelijk. Het is ook nog maar de vraag of ze niet binnen de kortste keren zou doodbloeden, nog voor ze kans zou zien om zich te bevrijden.

Jawel, ze moet, ze heeft geen keuze. Haar immense inspanning mag nu niet voor niets zijn geweest. Ze

wil meemaken dat de dader wordt gestraft, ze wil vooraan in de rechtszaal zitten als het genadeloze oordeel wordt geveld en hij voor jaren achter slot en grendel verdwijnt. Dan wil ze lachen. De vingers van haar linkerhand zijn bijna te verkleumd om het mes nog vast te kunnen grijpen en met een uiterste inspanning lukt het haar het handvat in haar vuist te klemmen. Hoppatee. Eén flinke uithaal, mevrouw, dan wint u gegarandeerd de hoofdprijs, begrijpt u wel? Het is gewoon een kwestie van doorzetten, een effectieve handeling uitvoeren, en dan bent u door naar de finale. Eén beweging. Eén felle, doelgerichte uithaal, waar ze alle kracht in moet gooien die ze overheeft. Door een waas van troebel chloorwater – of zijn het haar tranen? – kijkt ze naar haar linkerhand. Beweeg! Doe het! Nu!

Hete tranen. Ze ziet niets meer, alleen felle, witte lichtflitsen in haar hoofd. Het enige wat ze kan, is gillen van de pijn, een allesoverheersende pijn. In haar beleving schreeuwt ze uren, tot haar keel nog slechts schrale, wanhopige geluiden voortbrengt. Het enige resultaat is een diepere snee. Diep, maar bij lange na niet voldoende. Een kansloze missie. Een zielige, nutteloze snee.

Help me dan toch.

Een ogenblik voelt ze iets warmes tussen haar benen. Dan huilt ze stilletjes in zichzelf. Uit zelfmedelijden,